

Capgirem Barcelona de veritat

written by Fredi Bentanachs | 2 de novembre de 2016

Barcelona, ciutat mil·lenària fundada pel cartaginès Amílcar Barca segons la llegenda. Barcelona ciutat santa pel martiri de Santa Eulàlia, la seva patrona. Barcelona la més lliure oberta i demòcrata, on governava el Consell de Cent format per les branques gremial (una mena d'escola d'arts i oficis amb regust sindical), la branca dels nobles i la dels clergues, amb igualtat de condicions, on feien creure el comte i pagaven impostos. Barcelona, bressol del llinatge del Principat, on reberen l'aventurer català Cristòfol Colom, qui cercant una ruta per negociar a l'Índia topà amb el continent americà, anys enrere ja descobert per víkings i bascos. Colom, que fou empresonat per Castella per oposar-se al tracte d'esclavatge i saqueig que Castella en solitari va infligir als indígenes americans (fou empresonat cap al 1495/96). Barcelona, la revolucionària, amb els segadors que es revoltaren contra les injustícies dels *tercios* castellans el 1640. Barcelona, on el President de la Generalitat, Pau Claris, va proclamar la República Catalana. Barcelona, heroic cap i casal de Catalunya, que plantà cara al criminal Borbó Felip V amb l'heroica resistència dels seus habitants, amb l'aixopluc de valencians, mallorquins i aragonesos que fugien de l'àmbit castellà i francès a les ordres del tarat Borbó. Barcelona, la capital moderna oberta i revolucionària, bressol de la revolució industrial, dels bombardejos d'Espartero, de la I República espanyola de Pi i Maragall, del saqueig constant de l'exèrcit espanyol, de l'aixecament obrer de 1909, de les lluites socials, de les vagues de la Canadenca. Barcelona, bressol del pensament llibertari i obrer dels Cors de Clavé, de l'independentisme èpic de Macià proclamant l'Estat Català el 1931, de l'aixecament obrer del 36 on vàrem frenar i vèncer el cop d'estat nazi del criminal Franco, de l'afusellament criminal del president Companys. La Barcelona cultural de les joies arquitectòniques de Gaudí, de Domènec i Muntaner, de la

música del Palau, del Liceu. La Barcelona resistent a la dictadura del nazi Franco mitjançant la lluita armada dels homes i dones del FNC, del maqui llibertari catalanista Quico Sabater, d'en Caracremada, entre d'altres, o de les vagues del tramvia els anys 50. De l'acolliment de l'emigració andalusa i extremenya majoritàriament. Donant-los el cor i construint el País entre tots, així com recuperant part de les llibertats perdudes. On fou aquesta mateixa immigració qui defensà l'escola en català, la immersió lingüística. La Barcelona de les mil cares, totes elles lliures i lluitadores.

Doncs bé, la desídia lerrouxista d'un govern municipal minoritari, la indigència cultural del qual ofèn brutalment la memòria de milers i milers de revolucionaris morts per les llibertats, desenterrant les fantasmagòriques imatges nazis i feixistes de la dictadura. Un error o no? Les han exposat davant les històriques runes del Born contra el criteri més assenyat del poble. Memòria del passat de lluita per preservar la independència catalana. Un ajuntament que qualifica de mona de Pasqua una de les joies arquitectòniques reconegudes arreu del món, un consistori que lluny d'arbitrar amb justícia i seny la crisi dels indocumentats deixa que les màfies de maners campin lliurement, convertint Barcelona en un circ anàrquic i mil coses més.

Doncs no, governar és fer-ho per a tothom. És fer una ciutat justa i equitativa.

Un error es disculpa; la inoperància persistent s'ha de finir i fulminar. Aquesta Barcelona històrica, heroica, cosmopolita, industrial, turística, cultural, educada que hem glossat no mereix que una colla de psicòpates esquerranosos d'opereta vagin destruint-la a poc a poc.

Plantem-nos ara i fem fora els culpables del desori.

Donec perficiam.